

Ceļā uz paradīzi

Vējš nav kalns, savos apmēros tas ir mainīgs kā mākona garastāvoklis. No absolūta miera līdz nevaldāmam trakumam. Bet ir dažas vietas, kurās vēja raksturs ir stiprs un patstāvīgs. Sērfootāji tās sauc par paradīzēm. Pirmo reizi vienā no tām latvieši sarīkoja savu regāti.

Rīta saulē. No divkilometru kalnu ēnas distancē aizslid Vitolregates dalībnieki. Pie pretējā krasta klintīm viņus gaida možais Peler

Arhitekts un sērfootājs Andris Vītols, savu radošo regāti vairāk nekā 20 reizes katru gadu rīkojis citā Latvijas ezerā (ieskaitot tādus, kuros iepriekš neviens vējdelis nebija redzēts), šovasar apmetā kūleni un vairāk nekā 30 burātājus aizvilināja uz Eiropas sērfootāju paradīzi — Gardas ezeru Itālijas ziemeļos.

Kā dzimst Ora un Peler

Šis ezers kā 50 kilometrus garš smaragdzaļš īlens iedurts Dolomītu Alpu aizā. Tā šaurajā ziemeļaustrumu galā, kur atrodas Torbolē kūrvieta, sērfootāji jono gar gandrīz divus kilometrus augstām klinšu sienām, virs kurām pret autentiskas senatnes pārpilno Malcesinu atrodas kalnu slēpošanas trases. Savukārt īlens rokturis — apalīgais un plašais Gardas ezera dienvidrietumu gals jau atrodas līdzinamā.

No pavasara līdz rudenim Gardas īlens (4—6 km plats) strādā kā dabiskais vēja tunelis. Kad klintīs uzkarst (tīn regulāri gaisa temperatūra pārsniedz plus 30 grādus), rodas vilkme, kas gaisu rauj aiz iekšā. Jo tuvāk Torbolē, jo pēcpusdienas vējš, saukts par Ora, ierodas ātrāk un ir stiprāks, atstājot bez jebkādam pretenzijām arī visizcilākos sērfootiku meistarus. Pirms saulrieta virs ezera iestājas miers, it kā nekādu burāšanas orgiju vispār nebūtu bijis.

Nakts ļauj kalniem atdzist, un piektajā rīta stundā vējš, kas nu tiek dēvēts par Peler un parasti ir vēl stiprāks, atpopas, ka siltāka dzīve ir ezera dienvidu galā, un šnākdams dodas no virsotnēm lejā, reizē ar saullēktu no migām ārā uz ūdens dze-

not vēja kaislē visneapurtamākos sērfootājus. Labi zināms, ka jau ap astoņiem šis vēja ventilators būs noguris un pamazām samazinās apgrīzienus, gatavojot vietu pēcpusdienas kolēģim Ora no dienvidiem.

Tiem, kas kustībā

Šī pastāvīgā vēju mainība ezeru padara pieejamu gan iesācējiem (dienas vidū un pēcpusdienās klinšu aizvējos), gan visizsmalcinātākajiem ātruma piekritējiem. Turklāt cits citam viņi netraucē. Visa ezera ziemeļu daļa pieder tiem, kas ciena vēju. Tajā regulāri notiek visplašākās regates arī olimpiskajās un citās nelielo jahtu klasēs. Gardā ir savi reģioni pūksērfootājiem, bet Malcesinā septembra sākumā kārtējo reizi notiks Pasaules kausa izcīņa paraglaidīgā.

Uz ūdens mūsu ezeru šausmas — ūdensmotocikli — tur nav manāmi un, šķiet, ir pat aizliegti. Tiesa, dienvidu galā ir arī ūdensslēpošanas un veikborda centri, tiek spēlēts teniss un bičvolejbols. Saulē diķi snaudošu tūristu pie Gardas ezera ir maz, viņiem netiek akmeņainās un šaurās pludmales, no kurām dažus metrus tālāk sākas fantastisks dziļums (līdz 350 m). Toties te ir ko darīt tiem, kas kāpj klintīs, dodas kalnu pārgājienos, ceļo ar velosipēdiem, trenējas ritenbraukšanā, jo īpaši MTB. Grūti būs atrast citu vietu, kas pulcētu tik dažādus un tik sportiskus ļaudis.

Gardie kausi

To visu mēs tagad zinām, pateicoties Andrim Vitolam. Tiesa, arī Gardas ezerā vēji tomēr nedzīvo pēc kazarmu režīma.

Pirmajā sacīkšu pēcpusdienā mūs pievīla Ora, un divi braucieni norisinājās Raceboard Latvijas regatēs bieži piedzīvotā vājvējā. Nākamajā rītā arī Peler savus muskuļus pilnībā neizvingrināja, tomēr vismaz trīs Formula Windsurfing klasei pieņemamus burājumus ļaujot sarīkot.

Kā jau tas gadu gadiem tēvijā ierasts, arī Gardā nepārspēts palika Gunārs Rozenbergs (1., 1., 2., 1. vieta ieskaite braucienos). Ar divām uzvarām otrais absolūtajā vērtējumā bija formulists Kristaps Vītols. Tikai pa punktam viņam zaudēja garo dēļu burātāji Alvis Ozoliņš un Ivars Ankravs.

Savulaik sākusies kā radošo profesiju pārstāvju sacensība, Vitolregate sērfootājus joprojām vērtē arī šādā konkurencē. Tajā labākais bija arhitektūras students Kristaps Vītols, otro vietu izcīnīja butafors Dainis Pūka (5. kopvērtējumā), bet trešo — žurnālists Dainis Caune (8. kopvērtējumā), kurš atvainojas sacensību saimniekam par to, ka viņam šoreiz neatstāja tradicionālo vietu uz pjedestāla.

Ātrākā latviete Gardā bija Anna Akmentiņa, kuras dēls Rihards uzvarēja Formula Windsurfing, 2. Mārtiņš Grobiņš, 3. Agnis Liepiņš. Senioru vērtējumā aiz Gunāra Rozenberga palika Uldis Akmentiņš un Mariss Beinardts. Jauno kungu konkurencē oriģinālos Gardas kausus saņēma Alvis Ozoliņš, Ivars Ankravs un Aldis Šuriņš.

Latviešu pirmā vindsērfinģa regate ārzemēs aizvadīta. Ko Vītols radīs nākamvasar? □

Dainis CAUNE

▲ Pirmā Latvijas vindsērfinģa regate ārzemēs. Sacensības atklātas, Gardas vēji vēl klusē

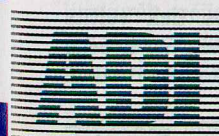
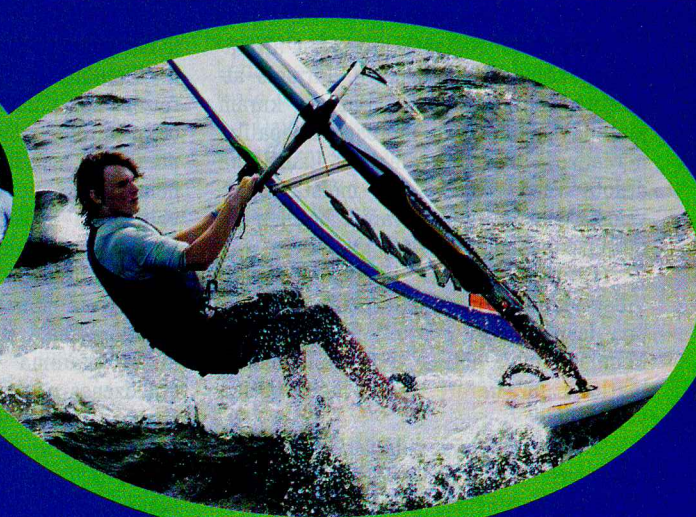
◀ Radošā Vitolregate. Savas regates dalībniekus un konkurentus Andris Vītols sveic baltā krekļā

RACEBOARD
FORMULA WINDSURFING
TECHNO 293
ATKLĀTĀ KLAŠE

regate
USMA
2007

4.- 5. augustā

ESTĒTISKĀS
KIRURGĀJAS
CENTRS

Rols Akvīlī
www.rols.lv

sērfinģs ir mūžīgs!